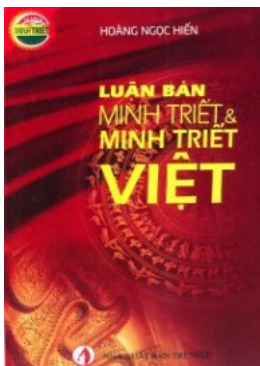

PHÊ BÌNH LUẬN BÀN MINH TRIẾT & MINH TRIẾT VIỆT

(Bài Tám)

TÂY PHƯƠNG VỚI NỀN DÂN CHỦ HÌNH THỨC (Phần Một)

Có lẽ lo sợ về sự sụp đổ cận kề của đảng CSVN do đó trong những năm tháng gần đây có những nỗ lực gia tăng về phía nhà cầm quyền và các cán bộ CSVN với mục đích LỪNG GẠT quần chúng VN một lần nữa bằng hai cách thức chính yếu sau đây :

1) Cách thức thứ nhất là tạo ra những “*huyền thoại*” mới về “*nhân vật*” Hồ Chí Minh như “*phong thánh*” họ Hồ thành “*nhà đạo đức*”, “*nhà tư tưởng*”..... và gần đây nhất là “*nhà minh triết*” mà vai chính trong vở tuồng sống sượng này cũng như thủ lĩnh của nhóm người được trung ương đảng CSVN giao phó công việc nêu trên không ai khác hơn là tay “*cán bộ văn hóa*” nổi tiếng Hoàng Ngọc Hiến.

Tuy nhiên, có lẽ vì âm mưu trên đây cuối cùng cũng bị khám phá ra là cũng chỉ là một loại “*bình mới rượu cũ*” hoặc/và vì nhân dân VN càng ngày càng khôn ngoan tỉnh thức hơn nên không dễ gì bị đảng CSVN dối gạt như trước đây nữa , do đó cố gắng cuối cùng này của các tay cán bộ CSVN cũng không tỏ ra hữu hiệu như mong muốn.

2) Cách thức thứ hai ra đời có lẽ do nhiều lý do kể cả lý do vừa nêu trên, tuy mới xem có vẻ khác cách thức thứ nhất, nhưng cũng không ngoài mục tiêu **bảo vệ chế độ** là đề nghị **thay thế Quốc Tế CS III bằng Quốc Tế CS II** được đưa ra với nhiều lý do nêu lên trong đó có các lý do sau đây được viện dẫn có lẽ để trấn an nhà cầm quyền CSVN hiện hành cùng với các cán bộ, đảng viên CSVN như:

-“ Đó là một nhánh của chủ nghĩa Mác nên không xa lạ với điều kiện Việt Nam” hoặc

– “Nhờ có quan hệ huyết thống với chủ nghĩa Mác nên hy vọng Đảng Cộng sản có thể chấp nhận, ít gây sốc nhất.....thì nay có áp dụng tư tưởng *dân chủ xã hội* cũng là một cách trở về với Mác thôi, cũng là của mình cả, trước mình bỏ đi nay mình dùng lại chứ có phải của tư bản đâu mà tự ái? Đảng không phải tự ái, mà mỗi đảng viên cũng không phải

lấy thế làm day dứt. Vẫn có thể dựng tượng Mác kia mà! Đối với chính trị thì điều này rất quan trọng (tuy có làm cho một số người nông nổi cực đoan thấy khó chịu)” hoặc

– “Một ưu điểm nữa là mặc dù trước đây các vị Quốc tế 3 rất ghét tư tưởng “đệ nhị” nhưng chính các nước liên quan đến “đệ nhị” này lại luôn chân thành và hào phóng giúp đỡ Việt Nam, nay nếu ta cũng đi theo đường đó thì sự giúp đỡ của họ chắc còn lớn hơn nhiều....”(1)

Những người trong khuynh hướng thứ hai này sau giai đoạn “hồ hởi” lúc ban đầu có lẽ đã kịp suy nghĩ trở lại và thấy có vẻ không ổn vì sợ dư luận kết án như :

– Quốc Tế III hay Quốc Tế II cũng đều là NGOẠI LAI cả và xuất phát từ cùng một ”lò” MÁC-XÍT.

– Lối tính toán có tính cách “rất ư là” “duy lợi” và “cơ hội chủ nghĩa” như nuôi hy vọng sẽ được các nước mà tác giả cho (lẽ dĩ nhiên là theo chủ quan của mình) là đang theo Quốc Tế II, sẽ giúp đỡ VN nhiều hơn trong trường hợp VN bỏ Quốc Tế III để theo Quốc Tế II, vì “cùng hội cũng thuyền” với họ mà !

– Lề lối trấn an nhà cầm quyền cũng như các đảng viên CSVN hiện hành được thực thi một cách trắng trợn làm lộ ra âm mưu LỪNG GẠT nhân dân VN như đã nói trên, qua cố gắng thuyết phục các đương sự rằng Quốc Tế III hay Quốc Tế II thì đảng nào cũng cùng một gia đình MÁC –XÍT cả ...vvv...

Có lẽ sau khi nghĩ lại và thấy được các điều “hớ hênh” của “phe ta” nên họ quyết định đi theo một lối khác. Thật vậy, sau khi xảy ra sự kiện vừa nêu trên thì có cả một đội ngũ chuyên viên CSVN trong lãnh vực Nghiên Cứu được phối hợp một cách nhịp nhàng đề cùng nhau CA TỤNG một nhân vật lịch sử VN cận đại mà họ đã từng CHÊ BAI đủ điều trước đó không lâu. Nhân vật đó là PHAN CHU TRINH mà các nhà nghiên cứu CSVN hiện nay, nhằm đề cao, tâng bốc theo kế hoạch được chỉ định , đang xử dụng những nhóm chữ có tính cách THÂM XUNG bất chấp nội dung thực sự về cả hai mặt Lý Thuyết và Hoạt Động của nhân vật này như Phan Chu Trinh không chỉ là “nhà ái quốc” mà còn là “nhà tư tưởng”, “nhà giáo dục”, “nhà dân chủ VN đầu tiên”, “nhà dân chủ-nhân quyền”, “nhà dân chủ-xã hội tiên phong”.....một cách độc đáo hơn nữa là PCT còn được tuyên dương như là “chiến sĩ diễn tiến hòa bình” (2) và hình như còn được họ xem là “nhà tiên tri hiện tượng toàn cầu hóa” nữa ???!!!

Tóm lại, PCT có thể là bất cứ cái gì mà các thành viên trong khuynh hướng thứ hai này muốn PCT là như thế !!!

Mà hệ quả của tình trạng nêu trên là sau một thời gian phát động phong trào đề cao PCT, kiến thức cũng như trình độ chính trị của lớp Trí Thức CSVN ngày nay có thể được tóm tắt bằng đoạn văn **điển hình** sau đây:

“Từ những năm đầu của thế kỷ 20, cụ Phan Chu Trinh đã vạch ra những ưu khuyết của nhà nước pháp trị và nhà nước đức trị. Cụ nói chủ nghĩa nhân trị (đức trị) đầy rẫy sự tệ hại, tùy tiện và trông chờ may rủi vào cái đức của kẻ cai trị. Thời của cụ kẻ cai trị là nhà nước phong kiến, đứng đầu là một ông vua. Đất nước, dân tình được hay mất, hoàn toàn tùy thuộc vào đạo đức của ông vua này. Vua minh thì đất nước thịnh trị, vua tối thì đất nước loạn lạc, dân chúng lầm than, bất công trời dậy.

Qua hơn trăm năm rồi, kể từ đó, Việt Nam vẫn chưa thoát ra khỏi chủ nghĩa đức trị. Nhân dân đổ bao nhiêu xương máu đứng lên làm cách mạng với mong muốn thay thế một nhà nước phong kiến đức trị bằng một nhà nước dân chủ pháp trị. Thế nhưng kết quả không như mong muốn. Ngày nay chúng ta vẫn nằm trong vòng cai trị của một nhà nước đức trị. Triều đình phong kiến Nhà Nguyễn bị lật đổ để thay thế bằng một nhà nước siêu phong kiến khác mà đứng đầu, theo ông Nguyễn Văn An, là vua tập thể.

Mô hình nhà nước của Việt Nam hiện nay là mô hình đã có của Liên Xô và Trung Cộng. Hai nhà nước đức trị ấy đã làm cho nhân dân hai nước ấy ra như thế nào thì lịch sử đã ghi chép rõ. Nhân dân hai nước ấy trải qua những thời sướng khổ là hoàn toàn tùy thuộc vào sự nóng lạnh của các ông vua đứng đầu. Nhà nước đức trị ấy đã đưa lên một ông vua Staline tàn bạo đã làm cho nhân dân Liên Xô điêu đứng suốt trong mấy chục năm mà không ai làm gì được y cho đến khi y chết già. Mao Trạch Đông vì khao khát sự muôn năm trường trị cho cá nhân mà tiến hành biết bao nhiêu cuộc “đại loạn” giết chết hàng chục triệu người và đẩy hàng trăm triệu con người khác vào thảm cảnh trong thời gian đức trị của y cho đến khi y chết già.....

Nhà nước pháp trị không cho cá nhân lãnh đạo xấu xa nào có cơ hội làm điều xấu lâu dài bởi tất cả các cơ quan quyền lực, các cá nhân lãnh đạo đều nằm trong vùng phủ sóng của pháp luật. Họ bị pháp luật trừng trị ngay khi lộ ra hành vi xấu. Ngược lại, ở nhà nước đức trị thì các cơ quan quyền lực và cá nhân lãnh đạo đứng lên trên phủ bóng xuống pháp luật. (3)(L.V.T. tô đậm và viết chữ nghiêng)

Trước khi tiếp tục, chúng tôi có nhận xét sơ khởi sau đây rằng có lẽ bị nhà cầm quyền CSVN giam hãm lâu ngày trong một “*nhà tù lớn*” bằng cách giữ xã hội CSVN trong đáy tầng của diễn trình tiến hóa của loài người về mọi phương diện và trong mọi lãnh vực, các Trí Thức CSVN tự nhận là “*Phản Tinh*” thường mắc phải một chứng bệnh có thể được gọi là bệnh HOANG TUỞNG (mặc dầu ngày nay họ có thể *phản nào* bỏ túc mớ kiến thức lý thuyết của họ qua hệ thống Internet, nhưng đại đa số trong nhóm người này hầu như **Thiếu Kinh Nghiệm THỰC TẾ về thế giới bên ngoài** mà theo thiên ý là NGUYỄN NHÂN Chính Yếu về “*căn bệnh*” HOANG TUỞNG của họ !!!)

Xin được trở lại với đoạn văn nêu trên mở đầu bằng phần chúng tôi tô đậm và viết chữ nghiêng. Câu hỏi đầu tiên được đặt ra ở đây là **tình trạng mà tác giả mô tả ở trên rằng “Nhà nước pháp trị không cho cá nhân lãnh đạo xấu xa nào có cơ hội làm điều xấu lâu dài bởi tất cả các cơ quan quyền lực, các cá nhân lãnh đạo đều nằm trong vùng phủ sóng của pháp luật. Họ bị pháp luật trừng trị ngay khi lộ ra hành vi xấu” đã có cơ hội trở thành Hiện Thực ở nơi nào đó trên Mặt Đất này hoặc ở một giai đoạn Lịch Sử nào đó chưa hay vẫn chỉ là những lời hứa hẹn trên “đầu môi chót lưỡi” của giới chính trị gia hoặc chỉ có trong đầu óc hoang tưởng của một số người ?**

Đề đóng góp thêm dữ kiện vào việc phân tích vấn đề nêu trên, chúng tôi xin được lần lượt đưa ra một số thí dụ sau đây;

-Thí dụ thứ nhất liên quan đến một sự kiện lịch sử cận đại của nước Pháp rất nổi tiếng xảy ra(1894) và kết thúc (1906) không lâu trước khi PCT có mặt tại Pháp (1911) làm chấn động tất cả hệ thống Chính Trị và Tư Pháp của nước Pháp một thời: đó là “vụ án Dreyfus” mà chúng tôi xin được tóm tắt nội vụ dưới đây:

“ Vào cuối năm 1894, Alfred Dreyfus mang lon đại úy trong quân đội Pháp, tốt nghiệp trường Bách Khoa (Polytechnique), là người gốc Do Thái thuộc vùng Alsace, bị cáo buộc trao các tài liệu mật cho Đức, bị kết án khổ sai chung thân vì tội phản quốc và bị đày qua đảo Devil’s Island.

Vì biết chắc chắn rằng Alfred Dreyfus đã bị tòa án Pháp xét xử một cách bất công oan ức, gia đình Dreyfus qua trung gian của người anh của Alfred Dreyfus là Mathieu, tìm cách minh oan cho Alfred như gây sự chú ý của phóng viên nhà báo Bernard Lazare đối với vụ án này. Trong khi ấy, đại tá Geoges Picquart, cầm đầu cơ quan Phản Giám Pháp khám phá vào tháng 3 năm 1896 rằng kẻ thực sự phản quốc là thiếu tá Ferdinand Walsin Esterhazy. Nhưng bộ Tổng Tham Mưu quân đội Pháp từ chối xét lại bản án và thuyên chuyển Picquart đến vùng Bắc Phi.

Nhằm chứng tỏ với giới chức trách Pháp rằng bằng chứng được dựa lên để kết án Alfred Dreyfus rất là mong manh, vào tháng 7 năm 1897, gia đình Dreyfus liên lạc với chủ tịch Thượng Viện Pháp là Auguste Scheurer-Kestner và 3 tháng sau đó, ông này cho biết là ông tin tưởng rằng Dreyfus vô tội và ông cũng đã thuyết phục được Georges Clemenceau lúc đó chỉ là một cựu dân biểu và phóng viên nhà báo về điều tin tưởng của mình. Cùng một tháng, Mathieu anh của Alfred Dreyfus đâm đơn lên bộ Chiến Tranh Pháp để kiện Walsin-Esterhazy. Trong khi các thành phần bên vực cho Dreyfus càng ngày càng trở nên đông đảo, có hai biên cố xảy ra cùng một lúc vào tháng giêng 1898 cho vụ án này một tầm vóc quốc gia:

- Esterházy được tha bổng tại tòa án với sự hoan hô vui mừng của phe Bảo Thủ và Quốc Gia quá khích
- Văn hào Émile Zola cho phổ biến bản tuyên ngôn “Tôi cáo buộc” (J’accuse”) của ông để bên vực cho Dreyfus và tập hợp được nhiều Trí Thức cho mục tiêu này.

Tiến trình phân hóa đã bắt đầu trong xã hội Pháp và tiếp tục cho tới cuối thế kỷ 19. Những cuộc nổi loạn bài Do Thái đã dấy lên trên hơn 20 thành phố của Pháp. Có nhiều người chết ở Algiers. Nền móng Cộng Hòa bị lung lay khiến một số người lo ngại rằng thể chế này có nguy cơ sụp đổ nên nghĩ rằng phải cần giải quyết gấp vụ án Dreyfus hầu đem lại ổn định cho nước pháp.

Mặc dầu giới chức trách trong quân đội Pháp vào thời kỳ này nỗ lực vận động ngầm nhằm dẹp tắt những giao động bắt nguồn từ vụ án này cùng với việc hủy bỏ phán quyết đầu tiên của Tòa Án Tối Cao Pháp, cũng như sau một cuộc điều tra sâu rộng, mở một phiên tòa mới của Toàn Án Quân Sự diễn ra tại Rennes vào năm 1899 để xét xử lại Dreyfus, nhưng Dreyfus vẫn bị kết án 10 năm lao động khổ sai nhưng với trường hợp giảm khinh.

Quá kiệt lực sau 4 năm bị lưu đày, Dreyfus phải chấp nhận lệnh ân xá của Tổng Thống Pháp Émile Loumet . Mãi cho tới năm 1906, Dreyfus mới được chính thức công nhận là vô tội bởi Tòa Án Tối Cao Pháp và được phục hồi chức vụ với cấp bậc Thiếu Tá trong quân đội Pháp”(4)

Trước tiên, câu hỏi được đặt ra với vụ án Dreyfus mà như đã nói ở trên , xảy ra và kết thúc không lâu trước khi ông Phan Chu Trinh có mặt ở Pháp, có biện minh được hay KHÔNG, câu tuyên bố của ông PCT rằng “Luật pháp của Pháp cho tất cả mọi người, bởi vì với nó, người ta biết phải làm gì” (5) hoặc của một người bình giải về PCT rằng Đối

với các nước dân chủ phương Tây, pháp luật là bình đẳng đối với tất cả mọi người(6) hoặc của tác giả đoạn văn mở đầu bài viết này bởi tất cả các cơ quan quyền lực, các cá nhân lãnh đạo đều nằm trong vùng phủ sóng của pháp luật (7) hoặc của một người bỏ công nghiên cứu PCT rằng “... dân trị tức là pháp trị (lấy phép mà trị người). Vì rằng quyền lợi và bổn phận của mọi người trong nước đều có pháp luật chỉ định rõ ràng, không khác gì là đã có đường gạch sẵn, cứ trong đường gạch ấy mà đi tự do, muốn bước tới bao nhiêu cũng không ai ngăn trở, chỉ trừ khi nào xâm lấn quyền lợi của người khác thì không được.” (8)

CÓ THẬT NHƯ VẬY HAY KHÔNG ?

Có lẽ trái với nội dung các câu tuyên bố đầy lạc quan của các Vị ở trên như ” Luật pháp của Pháp cho tất cả mọi người”, hoặc Đối với các nước dân chủ phương Tây, pháp luật là bình đẳng đối với tất cả mọi người hoặc bởi tất cả các cơ quan quyền lực, các cá nhân lãnh đạo đều nằm trong vùng phủ sóng của pháp luật hoặc cứ trong đường gạch ấy mà đi tự do, muốn bước tới bao nhiêu cũng không ai ngăn trở, chỉ trừ khi nào xâm lấn quyền lợi của người khác thì không được.”, thì hình như “Luật pháp của Pháp” KHÔNG dành cho Alfred Dreyfus, KHÔNG bình đẳng đối với Dreyfus, KHÔNG cho phép Dreyfus cứ trong đường gạch ấy mà đi tự do, muốn bước tới bao nhiêu cũng không ai ngăn trở, chỉ trừ khi nào xâm lấn quyền lợi của người khác thì không được. và các cơ quan quyền lực, các cá nhân lãnh đạo liên quan đến vụ án Dreyfus có vẻ KHÔNG nằm trong vùng phủ sóng của pháp luật như các tin tưởng “ngây thơ” của những người LẠC QUAN TÊU ở trên chỉ căn cứ trên nội dung các sách vở giáo khoa đã CŨ MÈM từ khoảng một thế kỷ nay và hoàn toàn không hay biết đến THỰC TẾ của thế giới bên ngoài là gì ?!

ĐÚNG LÀ CĂN BỆNH HOANG TƯỞNG BÁT TRI CỦA GIỚI TRÍ THỨC CSVN NGÀY NAY !!!

-

Ngoài ra, với vụ án Dreyfus, đó mới chỉ là Thực Tế nước Pháp vào cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20 mà thôi ! Vào cuối thế kỷ 19, chế độ Cộng Hòa thứ III của Pháp đã hiện hữu được khoảng 30 năm, trải qua rất nhiều biến động chính trị, có lúc bị đe dọa ngay đến sự sống còn của nó, nhất là vào giai đoạn đầu tiên của chế độ . Tuy nhiên, các cơ chế chính trị pháp lý điển hình của một nền Cộng Hòa đã hiện hữu (ít nhất trên mặt hình thức) như Lập Pháp (Quốc Hội với Thượng Viện, Hạ Viện). Hành Pháp (Tổng Thống, Thủ Tướng, Bộ Trưởng). Tư Pháp (các Tòa Án)...vvv...

Lẽ dĩ nhiên trên mặt hình thức, trên mặt nổi, tức nếu chỉ quan sát từ bên ngoài thì quả thật có vẻ đúng với những gì sách vở giáo khoa của Pháp vào thời kỳ này mô tả về cái gọi là nền Dân Chủ Pháp Trị mà ông PCT lẫn một số Trí Thức CSVN ngày nay rất “hồ hởi phấn khởi”, nhưng vấn đề được đặt ra ở đây là ngàn ấy kiến thức của họ có đủ để cho phép họ phê phán về nó hay không ?

Đối với trường hợp ông PCT, có lẽ vì không thông thạo sinh ngữ Pháp (hoặc Anh) mà bằng chứng là PCT phải đọc qua BẢN DỊCH từ tiếng Pháp sang chữ Nho hai tác phẩm “De l’Esprit Des Lois” của Montesquieu và “Le “Contrat Social” của Rousseau mà nội dung làm nên vốn liếng chính yếu của PCT về nền Chính Trị Pháp Lý của nước Pháp thời đó, Mà hệ quả là PCT không nắm vững THỰC CHẤT của nền Chính Trị Pháp Lý của Pháp (chưa nói đến nội dung của nền Văn Minh Văn Hóa Pháp). Lý do là muốn

nắm vững Thực Chất của nền Chính Trị Pháp Lý của Pháp, ngoài những kiến thức khái quát, hình thức, “mặt nổi” về nó, còn cần phải đọc RẤT NHIỀU những tài liệu thuộc nhiều lãnh vực khác nhau, nhất là liên quan đến “mặt chìm”, “mặt trái” của nó, thì mới hy vọng có được một cái nhìn tương đối TRUNG THỰC về nền Chính Trị Pháp Lý của Pháp vào thời kỳ này. Giả thiết ông PCT mong muốn làm điều này đi nữa , nhưng vì không thông thạo tiếng Pháp (hay Anh) thì cũng không thể nào thực hiện ý định đó được. Lục bất tòng Tâm mà!!! Mà hệ quả của tình trạng nêu trên là PCT có lẽ chỉ có một số kiến thức rất khái quát về cái mà người ta thường gọi là nền DÂN CHỦ HÌNH THỨC mà thôi, áp dụng vào nước Pháp trong trường hợp này.

Đó là lý do PCT vào thời đó và một số Trí Thức CSVN ngày nay chỉ biết “nhai lại” John Locke rằng “CHỦ QUYỀN không thuộc về Nhà Nước, mà về NGƯỜI DÂN”(9) hay nói cách khác Đất Nước thuộc về Toàn Dân. Nhưng nếu PCT thông thạo tiếng Pháp và chịu khó đọc nhiều thì có lẽ ông đã có cơ hội đọc các tài liệu về nền Kinh Tế nước Pháp thời đó với các bảng thống kê tương tự bảng thống kê sau đây mà theo đó “vào năm 1930 (tức còn sau thời gian PCT cư ngụ tại Pháp), 94% dân số Pháp giữ 8% lợi tức quốc gia đang khi 5% giữ 20%, còn lại 1% giữ tới 72%” ! (10)

Nói một cách khác, trong một quốc gia như nước Pháp thời đó, trong khi 94% người dân (lẽ dĩ nhiên là Nghèo) của Pháp chỉ được nhà cầm quyền Pháp thời đó cho phép tham dự vào 8% lợi tức quốc gia, trong khi 6% còn lại gồm các thành phần đại tư bản, con ông cháu cha, những người quyền thế.....chiếm đến 92% thì thử hỏi chúng ta có được phép bắt chước ông PCT và các Trí Thức CSVN ngày nay hăm hở “nhai lại” John Locke rằng “Đất Nước thuộc về Toàn Dân” hay KHÔNG ? Là vì trên thực tế ít nhất đối với nước Pháp của thập niên 1930, CHỦ QUYỀN nước Pháp đâu có thuộc về Toàn Dân như giới Chính Trị gia thường xuyên tuyên truyền, mà thuộc về giới thiểu số Thống Trị bao gồm các đại tư bản, con ông cháu cha, những người quyền thế....được Nhà Nước Pháp đương thời hỗ trợ.

Đó là những Thực Tế PHŨ PHÀNG mà những kẻ chủ trương loại DÂN CHỦ HÌNH THỨC nói trên (dưới các mỹ từ như “Dân Chủ Pháp Trị”) tìm cách CHE DÀU trong mục tiêu MI DÂN nhằm LỪNG GẠT dân chúng Pháp thời đó và nhân dân Việt Nam từ thời đó cho đến tận hôm nay !!!

Trên đây có lẽ là những lý do khiến ông PCT hầu chắc biết đến vụ án này, không dám đã động gì đến nó cũng như không đọc ra được thông điệp mà vụ án này chuyên chở. Thông điệp đó là gì ?

Tuy vào thời kỳ đó, nước Pháp đã có đầy đủ các cơ chế Chính Trị và Pháp Lý mà nếu nhìn trên “mặt nổi”, trên mặt hình thức có vẻ đáp ứng đòi hỏi của Montesquieu về điều kiện “Tam Quyền Phân Lập” (Séparation des Pouvoirs): Lập Pháp, Hành Pháp, Tư Pháp..... cần thiết cho một thể chế Dân Chủ. Tuy nhiên, trên thực tế, tức nếu chúng ta có một cái nhìn sâu sắc thấu triệt hơn thì sẽ nhận thấy rằng KHÁC với nội dung trong sách vở giáo khoa thời đó là nguồn gốc chính yếu của mô kiến thức rất hời hợt của PCT và các Trí Thức CSVN ngày nay, về vấn đề Dân Chủ , trong vụ án Dreyfus, có một sự LẤN QUYỀN rõ rệt, trắng trợn không thể chối cãi được của Hành Pháp của Pháp đối với ngành Tư Pháp qua những áp lực Chính Trị liên tục, khiến cho vụ án chỉ được

giải quyết sau 12 năm trời ròng rã kèm với những điều Vô Lý coi thường dư luận sau đây:

-Mặc dầu cơ quan Phản gián Pháp đã tìm ra bằng chứng rằng kẻ thực sự phản quốc là Esterhazy chứ không phải Dreyfus, bộ Tổng Tham Mưu quân đội Pháp lại từ chối xét lại bản án.

- Sau khi Mathieu anh của Alfred Dreyfus đâm đơn lên bộ Chiến Tranh Pháp đề kiện Esterhazy, một phiên tòa được mở ra để xử Esterhazy, nhưng Esterhazy lại được tha bổng tại tòa án này với sự hoan hô vui mừng của phe Bảo Thủ và Quốc Gia quá khích

- Dreyfus vẫn lại bị kết án 10 năm lao động khổ sai nhưng với trường hợp giảm khinh.

- Vì quá kiệt lực sau 4 năm bị lưu đày, Dreyfus phải chấp nhận lệnh ân xá của Tổng Thống Pháp Émile Loumet

- .Mãi cho tới năm 1906, Dreyfus mới được chính thức công nhận là vô tội bởi Tòa Án Tối Cao Pháp và được phục hồi chức vụ trong quân đội Pháp.

THỬ HỎI ĐÂU LÀ CÔNG LÝ CHO ALFRED DREYFUS ĐÂY ? tại một nước Pháp mà theo PCT, Luật pháp.....cho tất cả mọi người”, hoặc theo người bình giải PCT Đổi với các nước dân chủ phương Tây, pháp luật là bình đẳng đối với tất cả mọi người ???!!! hoặc theo tác giả của đoạn văn nêu trên các cơ quan quyền lực, các cá nhân lãnh đạo nằm trong vùng phủ sóng của pháp luật

ĐÚNG LÀ HOANG TƯỞNG VÀ MỊ DÂN !!!

Trên đây là một vài thí dụ về vô số những chiêu bài Chính Trị mà những người theo loại “Dân Chủ Hình Thức” thường sử dụng để “đầu độc” những người nhẹ dạ tin rằng trên cõi đời này, có sự hiện hữu của một “Thực Thể” **PHÁP LÝ Trừu Tượng Khách Quan Siêu Việt** có thể hoạt động một cách ĐỘC LẬP đối với các Cá Nhân sinh sống dưới hệ thống Pháp Lý đó mà KHÔNG cần quan tâm đến trình độ Tâm Thức, tư cách Đạo Đức, các yếu tố Văn Hóa, Chứng Tộc, Tôn Giáo...vvv...của các cá nhân đó, vì theo PCT và các người theo ông một cách mù quáng, những yếu tố vừa liệt kê ở trên thuộc về lãnh vực NHÂN TRỊ do đó trong đầu óc giáo điều của họ, là KHÔNG ĐÁNG BÀN ĐẾN ???!!!

Tuy nhiên, vụ án Dreyfus cho chúng ta thấy rằng các điều tin tưởng của những “tín đồ” trung kiên và cuồng tín của “tôn giáo” Dân Chủ Hình Thức là SAI LẦM và là một ÁO TUỞNG.

Bằng chứng là KHÔNG có một “Thực Thể” PHÁP LÝ Trừu Tượng Khách Quan Siêu Việt nào can thiệp để đem lại Công Lý Bình Đẳng cho Dreyfus cả! Như đã nói ở trên, Dreyfus là Nạn Nhân của sự LẤN QUYỀN trắng trợn trầm trọng sâu rộng của ngành Hành Pháp của Pháp đối với ngành Tư Pháp bằng những áp lực Chính Trị liên tục, bằng những thủ thuật bao che cho những sai trái của cấp dưới bất chấp dư luận. Giới lãnh đạo Pháp chỉ quyết định can thiệp thực sự khi khủng hoảng lan rộng đến độ có nguy cơ đánh sập chế độ cùng với các đặc quyền, đặc lợi của bọn họ mà thôi !

Ngoài ra, Dreyfus còn là Nạn Nhân của óc KỶ THỊ Chứng Tộc (gốc Do Thái), Tôn Giáo (theo Do Thái giáo), Đẳng Cấp...vvv...là căn bệnh lâu đời của nền Văn Hóa Tây Phương. Mà tang chứng là chế độ NÔ LỆ hiện hữu hàng ngàn năm bên trời Tây . Thực trạng này càng trở nên BI ĐÁT, TỆ HẠI hơn nữa khi các triết gia lớn của Tây Phương như Plato,

Aristotle chứng minh và bênh vực chế độ Nô Lệ, coi như là điều cần thiết cho nền móng xã hội cũng như xuyên qua sự kiện các triết gia Tây Phương thời mới như Hobbes, Machiavel, Hegel..... vẫn còn tiếp tục biện hộ cho việc dùng võ lực để chiếm đoạt và bóc lột các dân nhược tiểu.

Mà hệ quả của tình trạng trên là nạn người bóc lột người từ NÔ LỆ La-Hy chuyển qua NÔNG NÔ thời Trung Cổ, rồi qua giới THỢ THUYỀN Âu Châu của cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20, với số phận rất là bi đát. Đó cũng là lý do làm nảy sinh phong trào CỘNG SẢN mà hiểm họa diệt vong khiến giới TƯ BẢN phải nhượng bộ một phần nào trước những đòi hỏi của giới Thợ Thuyền Tây Phương. Và những Bất Công mà trước kia giới này phải gánh chịu, nay được chuyển qua các dân Nhược Tiểu.(11)

Trở lại vụ án Dreyfus mà qua đó đáng lẽ ông PCT phải biết đọc ra “thông điệp” của vụ án này để ông có thể rút ra từ đó một bài học nhằm tự chữa khỏi căn bệnh HOANG TUỞNG của chính ông về Nước Pháp, Người Pháp và nền DÂN CHỦ HÌNH THỨC mà ông và các Trí Thức CSVN theo ông ngày nay, nhằm CHE DẤU những Xấu Xa Căn ĐỂ, những Sự Thực Phũ Phàng gắn liền với “Dân Chủ Hình Thức”, tìm cách gán cho nó những mỹ từ như Dân Chủ Pháp Trị.

Nhìn vào diễn tiến của sự việc, đáng lẽ PCT phải hiểu rằng Alfred Dreyfus là một CÔNG DÂN của nước Pháp mặc dầu BỊ người Pháp thời đó KỶ THỊ vì có nguồn gốc Do Thái, những vẫn là một CÔNG DÂN Pháp nên được những người Pháp tiên tiến thời đó bênh vực, mà còn bị đối xử một cách BẤT CÔNG oan ức như vậy, thì sá gì đám dân “Annamite” mà giới Thực Dân Pháp thời đó thường gọi với một giọng khinh miệt “là những đứa “nhaque” ngu dốt”! (Liên quan đến chữ “nhaque”, có một giai thoại từ thời thuộc địa rằng có một người Việt Nam thời đó bước vào một cửa hàng nằm ở phố Catinat (Sài Gòn) thì bị người chủ cửa hàng “mắng cho một trận nên thân”: “Tao không đến đây để phục vụ cho những đứa “nhaque” ngu dốt như tui mày!!!”

Ngoài ra, trong “Pháp – Việt liên hiệp hậu chi tân Việt Nam”, PCT giải thích con đường của mình như sau: “Tôi đã chủ trương tư trị, tin cậy Pháp. Đã muốn cậy Pháp ắt không lợi dụng lòng dân oán Pháp (...)”(12)

Có lẽ vì vào buổi giao thời của cuộc gặp gỡ Đông-Tây, chưa đủ kiến thức hay kinh nghiệm để nắm vững Thực Chất của nền Chính Trị Tây Phương với đầy rẫy cam bẫy do nền “Dân Chủ Hình Thức” của họ giăng ra, do đó PCT thấy GIẢ tưởng THẤT, thấy CHIẾU BÀI Chính Trị tưởng LÝ TUỞNG phải theo, cộng với tình tình Nóng Nảy, Chủ Quan, Độc Đoán tưởng “ta đây” nắm được tất cả Chân Lý, do đó cộng lại tất cả các điều vừa nêu trên đưa tới những SAI LẦM của PCT trong nhận thức về Tình Hình Đất Nước, về Tâm Lý cũng như về những Toan Tính của đối phương (người Pháp), những ÁO TUỞNG về các Thể Chế Chính Trị Pháp Lý của người Tây Phương mà thực chất như đã nói ở trên chỉ là một nền DÂN CHỦ HÌNH THỨC, cuối cùng dẫn tới sự THẤT BẠI mà PCT không thể tránh khỏi.

Ngoài ra, cũng giống như những tay Trí Thức Tây Học “Nửa Vời” ngày nay, khi gặp THẤT BẠI thay vì “Tiên Trách Bì” thì PCT lại ĐỔ THỦA cho Nhân Dân và Dân Tộc VN như câu phát biểu sau đây “chủ nghĩa của tôi tương phản với đặc tính và trình độ của quốc dân, lại nhằm vào chỗ yếu mà cứu và vì ở trong nước nên bị các thế lực chèn ép và nghi kỵ, tập trung vào các hoạt động và ngôn luận đều không được tự do nên

người theo cũng khó, do đó chủ nghĩa của tôi THẤT BAI(13) (LVT tô đậm và viết chữ nghiêng)

PCT còn chê trách Phan Bội Châu mà ông cho là đại diện cho tất cả những gì xấu xa của dân tộc VN “Tính chất, trình độ của ông ấy đều cùng hợp với tính chất, trình độ của quốc dân” (14) và khuyên PBC cũng như dân tộc Việt “Không nên bao đồng, bao đồng thì chết”(15) hoặc “Than ôi! không biết cái ngu cái kém mà làm thì cũng có thể thử cho. Biết cái ngu, cái kém, cái không địch lại mà cứ muốn lợi dụng để thực hành chí mình thì ta không biết ông ấy đã cư xử theo cách nào”(16)

Tuy nhiên, nếu giả thiết rằng chúng ta có thể làm lại Lịch Sử và áp dụng chủ trương của PCT từ thuở ban đầu của 1000 năm Bắc Thuộc (111tr.TL – 939 sau TL) chẳng hạn, thì đất nước chúng ta sẽ KHÔNG chứng kiến sự hy sinh của Hai Bà Trưng, Bà Triệu, Triệu Quang Phục, Mai Thúc Loan, Phùng Hưng, Dương Diên Nghệ...vvv... Nếu điều này xảy ra thì có lẽ PCT sẽ rất hài lòng vì như vậy theo ông, là đồng nghĩa với “tiết kiệm xương máu” là TỐT và nhất là không bị ông mắng cho là NGU !

Nhưng điều phiền phức đi kèm với giả thiết nêu trên là rất nhiều cơ may là sẽ KHÔNG có sự xuất hiện của nhân vật NGÔ QUYỀN mà nhờ công lao của ông, “dân tộc chúng ta đã cởi được cái ách bắc thuộc hơn 1000 năm và mở đường cho Đinh Lê Lý Trần về sau này được TỰ CHỦ ở cõi trời Nam”(17) với biết bao chiến công hiển hách, lần những thành tựu Văn Hóa vô song !

Lý do dễ hiểu là với giả thiết trên, có rất nhiều cơ may là đất nước chúng ta đã trở thành một TỈNH LY của nhà Đại Hán lâu rồi !!!

Nếu chúng ta có thể làm lại Lịch Sử trong thời gian Pháp đô hộ nước ta từ 1858 đến 1945, và áp dụng chủ trương của PCT từ đầu thì đã KHÔNG chứng kiến “sự hy sinh của vua chúa, quan lại, sĩ phu, trí thức tân học, binh sĩ cho tới người bình dân VN kế tiếp nhau đấu tranh không ngừng chống ngoại xâm....để giành lại Độc Lập cho Tổ Quốc, Tự Do cho Toàn Dân...”(18) Trong trường hợp này cũng vậy, có lẽ PCT sẽ rất hài lòng vì như vậy theo ông là đồng nghĩa với “tiết kiệm xương máu” là TỐT và nhất là không bị ông mắng thêm một lần nữa vì cho là NGU !

Nhưng điều phiền phức đi kèm với giả thiết nêu trên là rất nhiều cơ may là nước ta đã có quy chế là “một TỈNH của nước Pháp, nhưng nằm ở hải ngoại” mà người Pháp gọi là “département d’outre-mer” như la Guadeloupe, la Guyanne Française, La Martinique, La Réunion, Mayotte lâu rồi !!! (19)

Tóm lại, trong cả hai trường hợp nêu trên, có nhiều cơ may là chúng ta đã thôi là “con cháu Lạc Hồng” vì đất nước chúng ta trong giả thiết này đã từ lâu trở thành một TỈNH của Tàu hoặc của Tây rồi! Còn nếu muốn tiếp tục là “con Hồng cháu Lạc” thì phải đổ máu khi cần thiết (dẫu nhất thời chưa đạt được mục tiêu) để thắp lên Ngọn LỬA THIÊN, cần thiết để hun đúc Chí QUÁT CUÔNG, cần thiết để gìn giữ HỒN DÂN TỘC, để Nước VIỆT, Nòi VIỆT mãi mãi trường tồn dưới ánh Mặt Trời với Năm Châu Bốn Bể !

Ngoài ra, đối với Hồ Chí Minh và con cháu của y, có thêm một lý do nữa KHÔNG NÊN CHON GIẢI PHÁP PHAN CHU TRINH là vì VN một khi đã trở thành một TỈNH của Tàu

hay của Tây rồi (kết quả tất yếu của giải pháp PCT), THÌ BÓN HO LẤY ĐẤT ĐẦU MÀ BÁN TIẾP CHO TÀU CÔNG ???!!!

-

Trở lại vấn đề DÂN CHỦ HÌNH THỨC, chắc có người sẽ lập luận rằng những TỆ TRẠNG đi kèm với vụ án Dreyfus, đã xảy ra cách đây hơn 100 năm, bây giờ mọi sự đã đổi khác rồi ?!

CÓ ĐÚNG NHƯ VẬY HAY KHÔNG ?

Để trả lời vấn nạn trên, chúng tôi xin lấy trường hợp Nước MỸ nổi tiếng là quốc gia “DÂN CHỦ NHẤT” Thế Giới ngày nay.

Trước tiên, vài con số Thống Kê:

-“Các bảng phân phối lợi tức cho thấy rằng mức lợi tức của 1% những người giàu có nhất nước Mỹ đã gia tăng gấp 3 lần , từ khoảng 8% ở cuối thập niên 1970 lên đến 24% vào năm 2007”, (20) chiếm gần 1/4 tổng sản lượng quốc gia HK.

– “10% người giàu nhất nước Mỹ hiện nay kiểm soát 70% (21) tức gần 3/4 tất cả của cải của nước Mỹ

Và khuynh hướng nêu trên càng ngày càng gia tăng mặc dầu có/hay chính vì có hiện tượng Toàn Cầu Hóa ?!

Vậy nên còn lâu lắm Hoa Kỳ mới thực hiện được lý tưởng của John Locke: “Đất Nước là của Toàn Dân” !

Tại sao lại xảy ra tình trạng BẤT BÌNH ĐẲNG như vừa đề cập ở trên ? Vì 2 lý do chính yếu sau đây:

1)Giới Nhà Giàu Nước Mỹ Lợi Dụng Kỹ Hở Pháp Luật Để Trốn Thuế (LOOP-HOLE)

Một trường hợp điển hình: Todd Dages, một tay tư bản nổi tiếng trong lãnh vực đầu cơ và là một nhà sản xuất phim ảnh, mà lợi tức lên đến 3.5 triệu đô la (US) vào năm 2003 nhưng lại KHÔNG trả một xu các thuế nào!

Dagees có lợi tức lên đến 58.5 triệu đô la trên 5 năm, được xếp trong danh sách 0.1% những người giàu nhất nước Mỹ. Trong khoảng thời gian này, mức thuế do luật pháp quy định cho những người có mức lợi tức cỡ Dagees có khi lên tới 39.6%. Nhưng nhờ được hưởng một loạt biện pháp giảm thuế của chính phủ HK (như thời TT Bush) , Dagees chỉ trả 20% trên tổng số lợi tức của mình. Riêng năm 2003, vì nhiều lý do, Dagees KHÔNG trả một xu các thuế nào cho lợi tức năm đó lên đến 3.5 triệu đô la !!!

Dagees, 51 tuổi, không phải là người duy nhất được hưởng đặc ân nêu trên. Trong khi những gia đình lao động với lợi tức dưới 100.000 đô la trung bình trả 35% thuế trên tổng số lợi tức của họ, thì có những thành phần giàu có hơn họ nhiều với lợi tức trên 1 triệu đô la một năm lại trả dưới 30% thuế trên tổng số lợi tức của những người này.

Khuynh hướng nêu trên đã trở nên đậm nét trong những năm gần đây, đặc biệt với những người giàu xụ, giống như Dagees, có nguồn lợi tức đến từ lãnh vực đầu tư, do đó họ có thể lợi dụng mức thuế thấp mà chính phủ đánh trên lãi vốn (capital gain).

Mức thuế trung bình của 400 người giàu nhất nước Mỹ là 29.3% vào năm 1993, hạ xuống còn 18.1% vào năm 2008, theo thống kê của cơ quan thuế vụ HK.

Trong cùng một thời gian, tổng công lợi tức của 400 người giàu nhất nước Mỹ nêu trên gia tăng với mức độ “khủng khiếp” từ 16.3 tỷ đô lên đến 91 tỷ đô !!!(22)

Câu hỏi có thể được đặt ra ở đây là bằng cách nào các tay Đại Tư Bản Mỹ đạt được những mục tiêu nêu trên ?

Xin Thưa :Bằng cách thuê hàng tá Luật Sư chỉ chuyên lo Khai Thác và Lợi Dụng Các Kẽ Hở Pháp Luật Để Giúp Bọn Họ Trốn Thuế (LOOP-HOLE)

-

Do đó, còn đâu là Giác Mơ Luật pháp.....cho tất cả mọi người như ông PCT đã từng phát biểu hoặc Đối với các nước dân chủ phương Tây, pháp luật là bình đẳng đối với tất cả mọi người ???!!! như nhà bình giải về PCT đã từng HOANG TUỞNG ?!

Tuy nhiên, SỰ THỰC PHỦ PHÀNG cũng như tình trạng BẤT BÌNH ĐẲNG trong xã hội HK ngày nay, không chỉ bắt nguồn từ việc các tay Đại Tư Bản Mỹ, qua trung gian của số luật sư được bọn họ thuê mướn nhằm khai thác các Kẽ Hở Pháp Luật cho mục tiêu TRÓN THUẾ, mà

2)Còn Đến Từ Một Loại Hoạt Động Thông Dung Khác Có Tên Là “Vận Động Hành Lang”(LOBBYING).

“Lobbying” là từ ngữ dùng để mô tả loại hoạt động có trả lương, qua đó các nhóm “lợi ích đặc thù” (special interest) thuê mướn các nhà bào chữa chuyên nghiệp thường là luật sư, có nhiều mối quan hệ mà công việc là đưa ra những lý lẽ nhằm thuyết phục các thành phần liên hệ cho việc ban bố các đạo luật trong một lãnh vực đặc thù, trong chiều hướng họ muốn.

Tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn, công việc “vận động hành lang” thường nhắm vào các nhà Lập Pháp, nhưng cũng có khi liên quan đến các nhân vật Hành Pháp hay Tư Pháp như việc bổ nhiệm các Thẩm Phán.(23)

Nhóm có ảnh hưởng lớn nhất trong lãnh vực “vận động hành lang” có lẽ là các đại diện cho các thế lực Tư Bản trong các ngành Dược Phẩm (pharmaceutical) và Y Sinh Học (biomedicine)

“Nhóm áp lực” này vận động cho ít nhất 1600 đạo luật từ năm 1998 đến 2004, đã tốn 900 triệu đô la cho các chi phí “vận động hành lang” từ 1998 đến 2005, một con số lớn nhất khi so với các ngành khác. Cũng trong khoảng thời gian này, “nhóm áp lực” nêu trên đã “tặng” 69.9 triệu đô cho các ứng cử viên liên bang và các đảng phái chính trị, đồng **cho đảng Cộng Hòa 3 lần nhiều hơn là cho đảng Dân Chủ.....**

Những người chỉ trích nhóm Tư Bản Dược Phẩm lập luận rằng họ đã tìm cách ảnh hưởng trên các đạo luật trong chiều hướng có lợi cho phe nhóm họ, và gây thiệt hại cho giới bệnh nhân. Chẳng hạn liên quan đến đạo luật được ban hành năm 2003 về Medicare, thì chính quyền HK không được phép thương lượng giá cả với các công ty dược phẩm cung cấp các loại thuốc được Medicare bảo trợ. **Mà hệ quả là 61 % chi phí Medicare cho các dược phẩm “theo toa” làm nên khoảng tiền lời trực tiếp “vào túi” các công ty dược phẩm.**

Ngoài ra, giá cả đắt đỏ của dược phẩm “theo toa” tại HK là một đề tài đang tranh cãi, Các công ty dược phẩm cho rằng giá cả đắt đỏ của dược phẩm tại Hoa Kỳ là do mức chi phí cao liên quan đến các chương trình nghiên cứu và phát triển dược phẩm. Phe chỉ trích thì lập luận rằng nguyên nhân của tình trạng nêu trên bắt nguồn từ sự kiện là ngoài mức lời dành cho giới kỹ nghệ dược phẩm, còn phải kể đến tỷ lệ cao trong ngân sách mà họ dành cho các mục Tiếp Thị và “**vận động hành lang**”! Theo Marcia Angell, cựu chủ bút tờ “New England Journal of Medicine” thì **“Hoa Kỳ là nước duy nhất trong nhóm các quốc gia tiên tiến cho phép kỹ nghệ Dược Phẩm tính giá hoàn toàn theo tiêu chuẩn thị trường”!**

Ngoài ra, sinh hoạt bảo trợ của kỹ nghệ Dược Phẩm đối với các dự án nghiên cứu Bệnh Lý là đối tượng của sự chú ý gia tăng trong những năm gần đây. Lý do là các tác giả có những công bố về kết quả nghiên cứu thuận lợi cho kỹ nghệ Dược Phẩm nhận được “**đền bù**” đền từ các công ty dược phẩm lớn, do đó gây nghi ngờ về tính cách Khách Quan liên quan đến kết quả của các dự án Nghiên Cứu của họ. Ngoài ra, các “**nhóm áp lực**” trong và ngoài ngành Y Tế khẳng định rằng việc quảng cáo trực tiếp đến các phòng mạch Bác Sĩ, các mẫu thuốc được biếu không và thù lao liên quan đến lãnh vực Nghiên Cứu khuyến khích các Bác Sĩ “**manh tay**” trong việc kê toa cho bệnh nhân!

Tóm lại, khi so sánh tình trạng xã hội nước Pháp vào thời kỳ xảy ra “vụ án Dreyfus” và tình trạng xã hội Hoa Kỳ ngày nay (mà lý do của việc so sánh này là vì cả hai nước Pháp và HK đều là xã hội Tây Phương **điển hình** nên thiết tưởng có thể so sánh được về một phương diện nào đó) ngay khi dựa trên Thống Kê của hai thời kỳ nêu trên, thì **về phương diện BÌNH ĐẲNG Xã Hội, tình hình có vẻ KHÔNG có thay đổi gì nhiều từ đó đến nay vì:**

– “**10%** người giàu nhất nước Mỹ hiện nay vẫn kiểm soát 70% tức gần **3/4 tất cả của cải của nước Mỹ**”

LÀM SAO GIẢI THÍCH HIỆN TƯỢNG NÊU TRÊN ?

Xã hội Tây Phương từ đầu là một xã hội BẤT BÌNH ĐẲNG với chế độ NÔ LỆ. Chúng ta biết văn minh Tây Phương bắt nguồn từ nền văn hóa La-Hy mà ở Hy Lạp, La Mã thời xưa, **chỉ có từ 10% đến 20% người TƯ DO, còn 80 đến 90% dân chúng LA-HY là NÔ LỆ.** Và như đã nói ở trên, các triết gia Tây Phương thời xưa như Plato, Aristotle lại bênh vực chế độ Nô Lệ, coi như là điều cần thiết cho nền móng xã hội, còn các triết gia Tây Phương thời mới như Hobbes, Machiavel, Hegel..... vẫn biện hộ cho việc dùng võ lực để chiếm đoạt và bóc lột các dân nhược tiểu.

Do đó, chế độ NÔ LỆ đã hiện hữu bên Tây Phương trên vài ngàn năm và chỉ mới được bãi bỏ ở thế kỷ 19, vì những nguyên nhân Chính Trị, Kinh Tế, Kỹ Thuật...vvv...**chứ không phải vì lý do Văn Hóa hay Đạo Lý.**

Về mặt Chính Trị, phong trào Cộng Sản ra đời vào cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20, khai thác những bất công trầm trọng hiện hữu trong xã hội Tư Bản nguyên thủy, và lợi dụng sự bất mãn của giới Thợ Thuyền cho mục tiêu chiếm đoạt chính quyền, Trước hiểm họa diệt vong, giới TƯ BẢN phải nhượng bộ một phần nào trước những đòi hỏi của giới Thợ Thuyền Tây Phương.

Ngoài ra, về mặt Kinh Tế, Kỹ Thuật, chế độ Nô Lệ đến thế kỷ 19, không còn cần thiết nữa trong xã hội Tây Phương, vì những công việc của giới Nô Lệ xưa, nay một phần có

thế thay thế bởi máy móc, phần khác có thể đổ lên đầu dân chúng các xứ thuộc địa, những “tên nô lệ mới”!

Vậy nên, trong khoảng thời gian từ cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20, cho đến khoảng năm 1945, nhờ Khoa Học kỹ thuật và Thuộc Địa, tình cảnh giới Thợ Thuyền bên Tây Phương phần nào được cải thiện. Mà hệ quả là tình trạng BẤT BÌNH ĐẲNG tương đối giảm bớt bên Tây Phương, nhưng lại gia tăng tại các xứ Thuộc Địa trong giai đoạn này.

Sau năm 1945, phần lớn các nước thuộc địa cũ, trên nguyên tắc trở nên Độc Lập về mặt Chính Trị, nhưng trên thực tế, vẫn LỆ THUỘC vào các nước Tây Phương về nhiều mặt. Trong các Trao Đổi giữa Tây Phương và Thuộc Địa cũ, LỢI THẾ vẫn về phía người Tây Phương, Chẳng hạn, nhờ Ưu Thế về mặt Kỹ Thuật, các nước Tây Phương thời đó có thể mua nguyên liệu của các nước nhược tiểu với giá **RE** và bán lại cho họ các món hàng được sản xuất bằng máy móc của người Tây Phương với giá **ĐẤT gấp bội !**

Nên nhớ chính sách VIỆN TRỢ của các nước Tây Phương đối với các nước nhược tiểu vào thời kỳ này, ngoài những mối lợi khác đối với chính nước viện trợ, còn thấy giá nhiên liệu của nước “được” viện trợ sút giảm. Đó là chủ trương “cho tay này lấy lại tay kia” của các nước Tây Phương !!!

Ngoài ra, hai thập niên 1950 và 1960 là thời Vàng Son của các nước Tây Phương, nhờ Ưu Thế mà họ vẫn giữ trong các trao đổi với các nước nhược tiểu như vừa đề cập ở trên, nhờ tình trạng tương đối ổn định trong nước họ cũng như nhờ dựa vào Khoa Học kỹ thuật tân tiến, mà hệ quả là họ có ít nhất 2 thập niên Phát Triển vượt bậc. Tuy nhiên, một mặt hiểm họa Cộng Sản vẫn tiềm tàng trong thời kỳ Chiến Tranh Lạnh, mặt khác phong trào Nghiệp Đoàn đang trên đà lớn mạnh, do đó giới Tư Bản phải nhượng bộ một phần nào đối với giới Thợ Thuyền để cùng nhau “cộng sinh”.

Tuy nhiên, sau cuộc khủng hoảng năng lượng đầu thập niên 1970, Kinh Tế phát triển chậm lại và tại Hoa Kỳ khoảng cách GIÀU-NGHÈO bắt đầu gia tăng vào đầu thập niên 1980, dưới chính phủ Reagan (Công Hòa), và vấn đề BẤT BÌNH ĐẲNG trở nên nghiêm trọng khoảng sau năm 2000 (25) là khoảng thời gian mà ngay giới Trung Lưu HK cũng gặp nhiều Khó Khăn Thiệt Thòi khi so với giới Giàu Nhất nước Mỹ như các thống kê ở trên cho thấy rằng

– “10% người giàu nhất nước Mỹ hiện nay vẫn kiểm soát 70% tức gần ¾ tất cả của cải của nước Mỹ”

Và Điều Đáng Lo Ngại Ở Đây Là Khuyh Hướng Nêu Trên Đang Trên Đà Gia Tăng Song Song Với Hiện Tượng “Toàn Cầu Hóa” Mặc Dầu “Toàn Cầu Hóa” Có Thể Dem Lại Những Lợi Ích Khác, Nhưng Về Mặt Đây Gây Ra Sự Bất Tiên Sau Đây Là Một Cách Trục Tiếp Hay Gián Tiếp Đang Tiếp Tay Giới TƯ BẢN QUỐC TẾ Trong Việc QUA MẶT Được Luật Pháp Của Các Quốc Gia, Hàng Rào Quan Thuế Và Thuế Vu Cũng Như Sự Can Thiệp Của Các Nghiệp Đoàn Mà Mục Đích Thành Lập Lúc Ban Đầu Là Nhằm Bảo Vệ Giới Công Nhân Hoặc Các Tổ Chức Khác Được Tạo Ra Nhằm Bảo Vệ Những Người Cô Thế !

MÀ HỆ QUẢ CỦA ĐIỀU TRÊN LÀ TÌNH TRẠNG BẤT BÌNH ĐẲNG ĐANG TRÊN ĐÀ GIA TĂNG TẠI HOA KỲ VÀ TRÊN TOÀN THẾ GIỚI !

Đề Kết Luận, vì thiếu một nền ĐẠO LÝ Chân Thực nhằm phục vụ Nhân Quyền có thể làm Kim Chi Nam cho giới Chính trị gia, nền Chính Trị Pháp Lý của Hoa Kỳ trên thực tế, cũng **chỉ** là một nền DÂN CHỦ HÌNH THỨC dựa trên Tương Quan Quyền Lực giữa các “**nhóm lợi ích đặc thù**” (Special Interest). Dưới vẻ Hào Nhoáng bên ngoài với đầy đủ các cơ chế chính trị như Hành Pháp, Lập Pháp, Tư Pháp, ẩn dấu đằng sau là các Thể Lực kim tiền với các âm mưu mờ ám nhằm “**qua mắt**” hệ thống pháp lý hiện hành bằng cách khai thác các **Kẽ Hở Luật Pháp (Loop-hole)** hay xử dụng các hình thức “**vận động hành lang**” (**Lobbying**) như đã đề cập ở trên. Và đó là một trong những Nguyên Nhân chính yếu gây ra tình trạng **BẤT BÌNH ĐẲNG** trong xã hội Hoa Kỳ như vừa đề cập ở trên.

Nếu Phan Chu Trinh và các người CSVN theo ông hôm nay muốn “nhập cảng” “Dân Chủ Hình Thức” loại này vào đất nước VN thì RẤT TIẾC là nó có vẻ KHÔNG Thích Hợp với phong thổ, truyền thống văn hóa cũng như con người VN.

Nhưng mặt khác, May Mắn cho chúng ta là Tổ Tiên Lạc Việt đã để lại cho con cháu một hệ thống Chính Trị Pháp Lý khá đầy đủ đi kèm với **TINH THẦN DÂN CHỦ Chân Thực** bao gồm một bộ luật, Luật Hồng Đức có thể được xem như “**Bộ Luật Nhân Quyền Đầu Tiên**” của VN và **Nhân Loại**, kèm với các thể chế Chính Trị Pháp Lý rất Tân Tiến khi đem so sánh với các cơ chế chính trị hiện đại nhất ngày nay.

Luôn tiện, chúng tôi cũng xin được giới thiệu bài viết kèm đây (xin bấm vào **Luật Hồng Đức Và Vấn Đề Dân Chủ: Tinh Thần Và Thể Chế/**) (26) qua đó, chúng tôi đã chứng minh rằng:

VỀ MẶT NHÂN QUYỀN VÀ DÂN CHỦ, TỔ TIÊN LẠC VIỆT ĐÃ ĐI TRƯỚC TÂY PHƯƠNG VÀ NHÂN LOẠI ÍT NHẤT 5 THẾ KỶ !!!

Tuy nhiên, nhà cầm quyền CSVN đừng thấy chúng tôi phê bình nền Dân Chủ Hình Thức của Tây Phương cách chung và của Hoa Kỳ cách riêng mà “**Tương Bỏ**”. Là vì một mặt vấn đề Dân Chủ có nhiều Trình Độ, Cấp Bậc khác nhau, mặt khác, như đã nói ở trên, do lỗi lầm của Hồ Chí Minh và đảng CSVN, xã hội VN bị “giam giữ” ở đáy tầng của diễn trình Tiến Hóa của nhân loại, **do đó tại đây (xã hội VN) ngày nay, một chút “Dân Chủ Hình Thức” cũng chưa có, thì nói gì đến những chuyện Cao Xa nào khác !!!**

Lê Việt Thường

CHÚ THÍCH

- (1) Hà Sĩ Phu <http://danluan.org/thu-vien/20090806/phan-iv-nhan-vat-lich-su-phan-chu-trinh-va-nhung-bai-hoc-cho-hom-nay>
- (2) Idem
- (3) <http://huynhngocchenh.blogspot.com.au/2012/02/tu-tien-lang-nghi-ve-su-bat-tri-cua-nha.html>
- (4) http://en.wikipedia.org/wiki/Dreyfus_affair
- (5) Mai Thái Lĩnh, “Tìm hiểu quan niệm chính trị của Phan Châu Trinh – Về những nguyên tắc căn bản của chế độ dân chủ” <http://www.talawas.org/talaDB/showFile.php?res=9307&rb=0306>

- (6) Idem
- (7) <http://huynhngocchenh.blogspot.com.au/2012/02/tu-tien-lang-nghi-ve-su-bat-tri-cua-nha.html>
- (8) Mai Thái Lĩnh, Idem
- (9) Lê Việt Thường <http://minhtrietviet.net/luat-hong-duc-va-van-de-dan-chu-tinh-than-va-the-che/>
- (10) Kim Định, “Hồn Nước Với Lễ Gia Tiên” Nam Cung USA, 1978, tr.63
S.B.Clough, “Grandeur Et Décadence Des Civilisations”, Payot 1954, tr.220
- (11) Lê Việt Thường, Idem
- (12) <http://quyphanchautrinh.org.vn/a/news?t=49>
- (13) http://www.viet-studies.info/NguyenDinhChu_PhanBoiChau.htm
- (14) Idem
- (15) <http://www.vietnamvanhien.net/phongtraoduytan.pdf>
- (16) http://www.viet-studies.info/NguyenDinhChu_PhanBoiChau.htm
- (17) Trần Trọng Kim, “Việt Nam Sử Lược” Quyển I, Đại Nam, 1990, tr.68
- (18) Nguyễn Thuýên, “Việt Nam Điều Tàn-Bất Hạnh” Chuông Sài Gòn, Úc, 2008, tr.126
- (19) https://fr.wikipedia.org/wiki/D%C3%A9partement_et_r%C3%A9gion_d'outre-mer
- (20) Kernal Dervis, ‘*The Rich Get Richer And The Economy Gets The Picture*’, ‘The Saturday Age’, 10/03/2012, Melbourne, Úc
- (21) “Tax Gift To The Rich” <http://www.publicintegrity.org/2012/01/01/7704/tax-gift-rich>
- (22) Idem
- (23) http://en.wikipedia.org/wiki/Lobbying_in_the_United_States
- (24) http://en.wikipedia.org/wiki/Pharmaceutical_lobby
- (25) The Economist “*The rich, the poor and the growing gap between them*” <http://www.economist.com/node/7055911>
- (26) <http://minhtrietviet.net/luat-hong-duc-va-van-de-dan-chu-tinh-than-va-the-c>